

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 699/06
24.05.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Јованке Кажих, Браниславе Апостоловић, Миломира Николића и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА чији је пуномоћник АБ адвокат, против туженог "ББ", чији је пуномоћник БА, ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж.1.бр.662/05 од 18.1.2006. године, у седници одржаној дана 24.5.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Новом Пазару Гж.1.бр.662/05 од 18.1.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Новом Пазару П.1.бр.171/03 од 2.9.2004. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи одлука директора туженог од 21.4.2003. године којом се отказује уговор о раду од 10.4.2000. године. Ставом II одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Одлучујући о жалби тужиоца Окружни суд у Новом Пазару је пресудом Гж.1.бр.662/05 од 18.1.2006. године, одбио жалбу као неосновану и потврдио првостепену пресуду.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу чл. 386. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 354. ст. 2. тач. 11. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности као ни битна повреда из чл. 354. ст. 2. тач. 14. ЗПП-а на коју у ревизији указује тужилац обзиром да су дати разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности.

Током поступка је утврђено да је тужилац био радник туженог на пословима возача на неодређено време. Одлуком директора туженог од 21.4.2003. године тужиоцу је престао радни однос у смислу чл. 101. ст. 1. тач. 4. Закона о раду РС због непоштовања радне дисциплине одбијањем да обавља послове на које је распоређен, као и недоличног и неодговорног понашања услед кога не може да настави рад у "ББ". Сагласно чл. 101. ст. 2. Закона о раду, пре отказа уговора о раду директор туженог је 17.4.2003. године писмено упозорио тужиоца на постојање разлога за отказ уговора о раду а такође је у смислу чл. 104. ст. 3. Закона о раду прибавио мишљење синдиката. Осим тога, нижестепени судови су утврдили да је решењем о распоређивању од 6.12.2002. године тужилац распоређен на послове обезбеђења због здравствених разлога (честих лумбалних тегоба које се појављују за време вожње због чега је тужилац често ишао на боловање).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили као неоснован тужбени захтев за поништај оспорене одлуке о отказу уговора о раду.

Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права обзиром да између тужиоца и туженог није закључен уговор о раду под измењеним условима у погледу тужичевог рада на пословима обезбеђења.

Наиме, током поступка је утврђено да су против тужиоца од стране овлашћених лица подношене пријаве због самовољног напуштања радног места и немарног рада и то 7.4.2003. године када је затечен да за време своје смене од 19 часова до 7 часова није био на свом радном месту, да је дана 9. и 10.4.2003. године у 4 часа дошло до крађе горива из два аутомобила и то једног санитарског возила и возила директора на месту које је требало да буде обезбеђено од стране тужиоца, а дана 10. и 11.4.2003. године у два наврата тужилац је затечен да спава на дечијем одељењу, те да је дана 16.4.2003. године обијена апотека коју је обезбеђивао тужилац.

Иако је тужилац поднео тужбу суду за поништај решења о распоређивању од 6.12.2002. године на радно место обезбеђења, непоштовање радне дисциплине, несавено и неодговорно понашање тужиоца до правоснажног окончања предметне парнице и по оцени Врховног суда, не ослобађа тужиоца одговорности за учињене пропусте на раду. Стога су правилно нижестепени судови закључили сходно чл. 101. ст. 1. тач. 4. Закона о раду да је из оправданог разлога који се односи на понашање тужиоца оспореном одлуком тужиоцу законито отказан уговор о раду.

Остале наводе ревизије којима се на посредан или непосредан начин побија оцена доказа и утврђено чињенично стање Врховни суд није испитивао будући да се чињенично стање у смислу чл. 385. ст. 3. ЗПП-а ревизијом и не може побијати.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу чл. 393. ЗПП-а у вези чл. 491. ЗПП-а ("Службени гласник РС",бр.1254) одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

сд